

Pohjolan Valon Mysteerikoulu

Kommentaari nro 22

VIHKIMYKSET

Kappale VIII jatkoa

(s.71-73)

OPETUSLAPSEUS

Suoritettava työ

./.

Oppilaan on opittava olemaan hiljaa sen edessä, mikä on pahaa. Hänen on opittava olemaan hiljaa maailman kärsimyksen edessä, ja olla tuhlaamatta aikaa turhiin valituksiin ja surun osoituksiin. Sen sijaan hänen tulisi kohottaa maailman takkaa, työskennellä ja olla tuhlaamatta energiaa puheeseen. Kuitenkin hänen tulisi puhua, kuin rohkaisua tarvitaan ja käyttää kieltään rakentaviin tarkoituksiin. Hänen tulisi ilmaista maailman rakkauden voimaa, sen mahdollisesti virratessa hänen kauttaan, siellä missä se parhaiten auttaa helpottaamaan kuormaa tai kohottamaan taakkaa, muistaen, että kun ihmiskunta kehittyy, sukupuolten välinen rakkaus ja sen ilmaiseminen siirtyvät korkeammalle tasolle. Silloin puhutun sanan välityksellä, eikä fyysisen tason ilmaisun kautta kuten nyt, tulee tapahtumaan se tosi rakkauden toteutuminen, joka yhdistää ne, jotka ovat yhtä palvelussa ja pyrkimyksessä. Silloin yksilöiden välinen rakkaus ilmenee puheen käyttämisessä luomiseen kaikilla tasoilla, ja energia, joka nyt enemmistöllä löytää ilmaisuensa alimpien eli suvunjakamiskeskusten kautta, siirretään kurkkukeskukseen. Tämä on vasta kaukainen ihanne, mutta jopa nyt jotkut voivat sielunsa silmin nähdä tuon ihanteen, pyrkien - yhtenäisen palvelun, rakastavan yhteistyön ja aspiraation, ajattelun ja ponnistuksen ykseyden avulla - antamaan sille hahmon ja muodon, vaikka vain vaillinaisestikin.

1. Aivan ensimmäinen virke tässä kappaleessa vaatii pohdintaa. Oppilas ei todellakaan ole vaiti raukkamaisuuttaan. Mutta hän ei tuhlaa aikaansa valituksiin ja syytöksiin. Hänen hiljaisuutensa on *rakentavan vastauksellista*. Hän työskentelee yksityisesti auttaakseen vaikeassa tilanteessa (siunaten, vahvistaen, korjaten, lähettäen oikeanlaista energiaa), sensijaan että, reagoisi.
2. Hänen hiljaisuuttaan voidaan helposti luulla piittaamattomuudeksi, mutta se on juuri päinvastoin. Se nousee syvästä huolenpidosta ja pyrkimyksestä nopeaan auttamiseen. Hän *välittömästi* aloittaa ”maailman taakan nostamisen, työskennellen ja tuhlaamatta energiaa puheeseen”. Hänen toimintansa on, joko subjektiivista, tai objektiivista, mutta sen päämääränä on parannus.
3. On hetkiä jolloin rohkeus vaatii häntä puhumaan, jos puhumisesta on *hyötyä*. Sellaisina hetkinä oppilas puhuu, vaikka siitä olisikin persoonallisesti ikäviä seurauksia.
4. Jotkut rakentavan puheen tyypit tulevat ensimmäiseltä säteeltä, mutta tässä Mestari DK:n tarkoittaman puheen tarkoitus on tuoda rakkauden energiaa puheen mailmaan.
5. *Puhe* voi, todellakin ilmaista rakkauden energiaa ja edesauttaa maailman rakentamista. Voimme hyvin käsittää taakan keventymisen rakastavan puheen välityksellä.
6. Sukupuolten välinen rakkaus ilmaistaan usein sakraali ja solar plexus keskusten avulla aktiivoinnilla. Myöhemmin sydän ja kurkkukeskus liittyvät rakkauden ilmaisuun. Todellisuudessa kaikki diaframmin yläpuoliset chakrat ovat mukana. DK kiinnittää huomiota tulevaisuuden luomisen muotoon sukupuolten välillä.

7. Jotkut runoilijat jo ymmärtävät tämän ja tuottavat kauniita rakkausrunoja. Kun pariskunnan molemmat osapuolet ovat runouteen taipuvaisia, heillä on jonkinlainen käsitys siitä minkälaiseen energian vaihtoon tässä viitataan.
8. Aikanaan, sanoista tulee paljon nykyistä voimallisempia ja luovempia. Mies ja nainen voivat yhdistyä rakkauden sanojen harmoniassa niin maagisesti, että, näiden sanojen kautta (ehkä laulettuna) he voivat luoda uudelleen syntyväksi aikovan sielun käyttövälineen manifestaatiossa. Tämä aika odottaa kaukana tulevassa. Puheen, soinnun, värin ja aineen lait ovat ensin ymmärrettävä täydellisesti, ja ihmisten on polarisoiduttava yhteen kaikenkaikkiaan paljon korkeammalla tavalla.
9. Mestari DK puhuu tulevaisuuden rakastavasta sielu-vaikutteisesta yhteydestä. Rakkauden teot tulevat olemaan sanallisia ja "äänteellisiä", enemmän kuin fyysisiä. Tänä päivänäkin, kun kaksi ihmistä puhuvat toisilleen rakkauden sanoja (tai, kuten oopperassa ja musiikallissa, *laulavat* rakkaudesta toisilleen), joitakin pilkahduksia kaukaisista mahdollisuuksista voidaan ehkä saavuttaa.
10. Huomaamme että, DK ei puhu ainoastaan "persoonallisesta" rakkaudesta. Se, mikä ensisijaisesti yhdistää "rakastavaiset" on heidän yhteinen pyrkimyksensä ja päättäväisyytensä palvelulla - yhdessä. Intuitionsa mukaan, ihminen voi alkaa ilmaista "rakastavaa sanan - liittöön", jopa nyt.
11. Tietenkin, suurimmat konfliktit, mitkä nyt vaivaavat ihmisrotua, ovat ratkaistut, koska ihmisellä tulee olemaan hallinnassaan luovia voimia, jotka olisivat tuhoisia väärin käytettyinä. Manas (järki) tulee, meistä nyt katsottuna, kehittymään melkein saavuttomattomalle tuntuvalle asteelle, ja kaikkia luovuuden toimintoja ohjaa intuitio (joka *tietää*).
12. Kirjassa *Esoteerinen Parantaminen* opimme, että ihmiskunnan sakraalikeskus säilyy vahvana evolutionaarisen periodin myöhäiseen jaksoon asti.

"Kiintoisa asia tästä keskuksesta on, että sen on säilyttävä voimakkaana siihen asti, kunnes kaksi kolmasosaa ihmiskunnasta on ottanut vihkimyksen, lisääntymisprosessin on edettävä ja säilyttävä aktiivisena tuottaakseen kehoja tuleville sieluille". (EH 176)

Ehkä ihmiskunnan ei tarvitse odottaa kunnes kaksi kolmasosaa on ottanut vihkimyksen, saadaakseen kurkkukeskuksen super-luovuuden ilmentymään, mutta sekään ei tule tapahtumaan lähitulevaisuudessa. Ehkä Vesimiehen aikana, kun seitsemäs säde tulee olemaan niin voimallinen ja hallitseva tekijä suhteessa oppilaiden kurkkukeskuksiin, meillä tulee olemaan siten selvempi ennakkooaavistus tulevista mahdollisuuksista.
13. DK myöntää näiden skenaarioiden olevan "kaukainen ihanne", mutta pitää yllä toivoa, visioiden mahdollisuuksista ja antaen muodon niille jo nyt - "yhtenäisen palvelun, rakastavan yhteistyön ja aspiraation, ajattelun ja ponnistuksen ykseyden avulla..."
14. Voimme nähdä, että tämänkaltainen maaginen luovuus, edustaa korkeaa rakkauden astetta 'luovien' osapuolten, tai luovan ryhmän välisenä. Koulutuksemme Oikeissa Ihmissuhteissa ja ryhmätietoisuuden harjaannuttamisessa valmistaa tähän tietä.

Ryhmäsuhteet

Oppilaan polku on ohdakkeinen; juurikanervan piikit vaivaavat hänen jokaista askeltaan, ja vaikeudet kohtaavat häntä joka käännteessä. Kuitenkin polkua kulkemalla, vaikeudet voittamalla ja vilpittömällä uskollisuudella toimia ryhmän hyväksi, johon liittyy yksilöiden ja heidän oikea kehitystasonsa huomioon, tulee viimein toteutuminen ja päämäärä saavutetaan. Ihmiskunnan PALVELIJA on syntynyt. Hän on palvelija, koska hänellä ei ole mitään omia tarkoituksia, joita palvella, ja hänen alemmista verhoistaan ei lähde värähtelyjä, jotka voisivat houkutelaa hänet syrjään hänen valitsemaltaan tieltä. Hän palvelee, koska hän tietää, mitä on ihmisessä ja, koska hän on monien elämien ajan työs-kennellyt yksilöiden ja ryhmien parissa ja asteittain laajentanut pyrkimyksensä alaa, kunnes hän on kerännyt ympärilleen ne tajuntayksiköt, joita hän voi energisoida ja käyttää ja joiden kautta hän voi toteuttaa ylempiensä suunnitelmat. Sellainen on päämäärä, mutta väliasteet ovat täynnä vaikeuksia kaikille niille, jotka ovat itsen löytämisen kynnyksellä ja jotka ovat tulossa itse Poluiksi.

1. Tiibetiläinen ei esittele ruusuisia kuvia (Oppilaan) Polusta. Polku on ”okainen”- piikkejä ja vaikeuksia joka käännteessä.
2. Miksi ”okaat”? Mitä ne edustavat? Usein ne ovat *kipeän totuuden* paljastuksia, joko ympäristöstä nousevien tai syvältä omasta luonteesta. Nämä totuudet tulevat yllätyksenä ja ”häiritsevät” harmoniseksi kehittyntä tietämättömyyttä. Sellaiset ”häiriöt” ovat ”viiltävää tunkeutumista” tiedostamattomuuteen.
3. Kuten myös Polulla voidaan odottaa karman ”viiltävää tunkeutumista”, sekin tulee varoittamatta. Okaan pistokin tulee varoittamatta. Kukaan ei kävele piikkiin vapaaehtoisesti (paitsi uhrautuessaan), mutta ennemminkin, nähtävästi vahingossa. Niinpä, Oppilaan Polulla yllätykset tulevat vastaan niin sisältäpäin kuin ulkoapäinkin.
4. Piikit ovat hajallaan Polulla eikä niitä voi välttää, oppilaan on kuljettava vakaasti ja oltava välinpitämätön aikaisemmin mainituista lähteistä nousevan yllättävän kivun mahdollisuudelle.
5. Odotettavissa olevat neljä asiaa, oppilaalle:
 - a. Polkua kulkeminen
 - b. vaikeuksien ylittäminen
 - c. ”yksisydämisesti” ryhmän edusta kiinni pitäminen
 - d. oikeassa suhteessa oleva yksilöiden huomioiminen ja heidän evolutionaarinen kehityksensä
6. Huomiomme luultavasti kiinnittyy termiin ”single-heated= yksisydäminen”. Tämä on kiehtova termi, eroaa termistä ykstuumainen/ yksimielinen. Yksimielisyyden on ehkä helpompi saavuttaa. Sydämen yksisuuntaisuus heijastaa yhdemukaista arvojen ymmärrystä, eheyttä eikä hajaannusta haluluonteesta. Sielun hallitsema oppilas tietää mihin hän pyrkii, eikä ole vaihtoehtoisten houkutusten harhautettavissa.
7. Ryhmän etu”, on hänen tahtonsa . Itsekkäät halut eivät häiritse hänen syvää haluaan toimia ryhmän hyvinvoinnin ja menestyksen eteen. Voi olla vain ”yksi-sydäminen” jos rakastaa ryhmää ja sen jokaista jäsentä.
8. Evoluution aikaisemmassa prosessissa sydän (symbolisesti ajateltuna) on selvästi jaettu. Tietoisuuden kehittyessä, sydämen jakautuneisuus paranee ja ”Jumala” on haluttu ”jokaiseen yhteen sydämeen”. Sydäimestä tulee *kokonainen*. Tavallaan, *sielu on sydän*. Se, joka on kokonaan ”yksisydäminen” on täysin sielunsa läpivalaisema.
9. Yksilön hyvinvointi on myös tärkeää, mutta vähäisemmässä määrin kuin ryhmän hyvinvointi. Yhä, tasapaino on pidettävä ja asenteen täytyy olla ”suhteellisuudentajuinen”. Todellisella oppilaalla on oltava ”vakaa arvojen taju”.
10. Menestyksekkäästä, okaisen Polun seuraamisesta, seuraa todellinen PALVELIJA (Kustantaja on suurentanut nämä sanat, merkityksen korostamiseksi, ja ehkä DK ohjeisti AAB:n huomioimaan tämän sanan näin.)
11. Kaiken kivun ja oikean toiminnan palkinto on todellinen palvelija. Palvelija voi olla vain jos on *epäitsekäs*. Ei voi olla piilotettuja tavoitteita ja palveluksen välityksellä haviteltavia persoonallisia haluja. On palveltava toisia koko sydämeästään, koska omat tarpeet on jo tyydytetty, tai paljastettu vähemmän merkitykselliseksi, kuin toisten tarpeet. ”Autuaampi antaa kuin ottaa”.
12. Meille paljastuu mieleenpainuva ajatus siitä, miksi ”houkuttaudumme” pois oikealta Polulta. Emme niinkään siksi, mitä nousee ympäristöstä, vaan ennemminkin itsestämme nousevista värähtelyistä johtuen. Lyhyesti sanottuna, *me johdatamme* itsemme harhaan *eikä meitä ole johdettu* harhaan.
13. Todellinen palvelija ei ole naiivi, kaukana siitä. Hänellä on merkittävästi kokemusta ihmiskunnasta; hän *tuntee* hyvän ja pahan.

14. Suuren kokemusmäärän omaksuttuaan, hän on koonnut ympärilleen ryhmän, jonka kanssa hän voi palvella. Aikanaan tämä kokoamisen suuntaus johtaa Ashramin luomiseen, jonka Mestari hän on. Silloinkin, Hän on vastuussa, ei vain Itselleen, mutta myös Ylemmilleen, ja niin *nöyryys ja epäitsekkyys* ovat jatkuvasti ilmeneviä ”Hierarkian Portailta”.
15. Näemme että, palvelija on ’tarpeellisesti’ magneettinen. Palveluksen palkinto on lisääntyvä magnetismi, joka vetää puoleensa heitä, keitä hänellä on *etuoikeus* palvella. Todellinen palvelus on aina etuoikeus, eikä vain kunniallinen velvollisuus (siitä huolimatta, kuinka vaikeaa se saattaa olla).
16. We have not yet completely built the antahkarana, and we do not know intimately the higher reaches of our nature. Päämäärä on kaunis ja kun saavutamme sen, ilmaisemme menestyksekkäästi sielun valamia voimia itsessämme. Mutta emme ole vielä siellä. Olemme siirtymävaiheessa, ja Tiibetiläinen mainitsee sen olevan, ”täynnä vaikeuksia”. Olemme vasta ”itsensä löytämisen partaalla” ja tulossa ”Poluksi itse”. Me emme ole vielä rakentaneet **antahkaranaa** loppuun, emmekä tunne läheisesti luontemme korkeuksia.
17. Olemme satimessa *olennaisen* itsemme ja *näennäisen* itsemme väliin, jatkuvassa sotatilassa luontemme ääripäiden välillä.. Ei ole todellakaan helppoa tulla rodun todelliseksi palvelijaksi, vaikka kuinka hyödyllistä ja palkitsevaa se lopulta onkin.

Jotkut käytännöllise neuvot voisivat olla hyödyllisiä tässä:-

Tutkikaa huolellisesti Bahagavad Gitan kolmea ensimmäistä kirjaa. Arjunan ongelma on kaikkien oppilaiden ongelma, ja ratkaisu on aina sama.

1. Bahagavad Gita on yksi harvoista kirjoista, jonka Mestari DK vaati oppilaillaan olevan. Muut olivat Viveka Cudamani, Patanjalin Yoga Sutrat ja Uusi Testamentti. Jokainen korvaamaton henkisessä kehityksessä. Vain oppilas voi alkaa selvittää näiden ”kirjojen” sisältöä, ja vain vihitty voi todella ymmärtää niiden sisältöä.
2. Oppilaina, olemme Arjuna Kurukshestran taistelukentällä, ja meillä on edessämme tuskallinen ja ilmeisen itseä jakava päätös. Päätäväisesti, meidän on heilautettava tahdon, tietoisuuden ja älykkyyden paino Aurinko Enkelin ja Korkeamman Itsen ”puolelle”, kotoisen ja rakkaan (lunaarisen) perheemme vastustuksesta huolimatta.
3. Kukaan ei voi välttyä tekemästä tätä päätöstä, vaikka se olisi kuinka kivuliasta tahansa. Kokelas oppii siitä ja voi yrittää sitä, ”puolella sydämellä” muutamia kertoja, mutta oppilaan *on tehtävä sille jotakin*.

Olkaa valmiit ja tarkkaillkaa sydäntä. Tulen siirtämisestä solar plexuksesta sydänkeskukseen seuraa paljon kipua. Ei ole helppoa rakastaa Suurten tavoin, puhtaalla rakkaudella, joka ei vaadi mitään takaisin; epäpersoonallisella rakkaudella, joka iloitsee löytäessään vastakaikua, mutta ei odota sitä, vaan, joka rakastaa vakaasti, hiljaisesti ja syvästi kaikista näkyvistä eroavaisuuksista huolimatta, tietäen, että kun jokainen on löytänyt oman tiensä kotiin, hän havaitsee tämän kodin olevan sovituksen paikka.

1. Miksi seurata sydäntä solar plexuksen sijaan. Ehkäpä meidän tulee todistaa kokonaista energian muutoksen prosessia.
2. Kun ”seisoo valmiina” on silloin varustettuna ”Tarkkailijan asenteella”. Silloin ollaan kiinnostettuja ja mentaalisesti keskittäytyneitä, jotakin sellaista, mikä kaikkien oppilaiden on saavutettava ennen vihikityksi tuleamista.
3. ”Sydän“ tulee reagoimaan tämän muutosprosessin aikana. Mutta *tarkkailemalla* tilannetta, se tasapainottaa prosessia. Samalla tavoin kuten valjaat täytyy asettaa halu luonnolle muutosprosessin epävakauden aikana. Siten *tarkkaileminen* on tarpeellisen kontrollin muoto.
4. repeytymiseen DK kertoo, mitä moni oppilas oppii kovan kokemuksen kautta. Muutosprosessiin solar plexuksesta sydämeen kuuluu paljon kipua. Miksi? Koska siihen

sisältyy paljon luopumista. Missä on tarrautumista/ kiinnittymistä, siellä on myös kivuliasta erottaa yhteenkasvaneet kohdat toisistaan. Tapahtuu eräänlainen ”ratkeaminen” ja kiinnittyneiden kohtien ”repeytyminen” ja se mihin ollaan kiinnittyneitä voi myöskin ratketa ja revetä. Ainut tapa välttää kipua, on etukäteen suoritettu ”löysäämis-prosessi”, *ennen kuin* poistetaan emotionaalisia kiinnittymisiä. Mutta tämä toteutuu vain harvoin ja usein karmallisesti ohjautuvat tilanteet pakottavat alun, sille mitä tapahtuu repeytymisessä, ’ei oikeaan’ aikaan, lisätynä kaikella sillä mahdollisella kivulla, mitä kuvitella saattaa.

5. Kiinnittymiset ovat, tietenkin, meidän emotionaalisia ja psykologisia riippuvuuksia (prosessissa on kyse *kama-manaksesta*, kuten myös *kama:sta*).
6. Solar plexuksen rakkaus käyttäytyy tarrautuvalla tavalla; sydämen rakkaus vapauttaa, pysyen valppaan uskollisena, mutta riippumattomana. Sydämen rakkaus kestää ja saattaa yhteen, löytäen tiensä rakkauden kohteeseen, mutta se ei ”tarraudu pinnalliseen”, mikä voi johtaa lopulta vain repivään kipuun.
7. Ihminen harvoin yltää Suurten Olentojen harjoittamaan rakkauden tasoon, ja Tiibetiläinen kertoo miksi.
8. Sellainen rakkaus on pyyteetöntä; pyytäen vain etuoikeutta rakkauden antamiseen. Se on rakkautta vuodatettuna ylitsevuotavasta rakkauden astiasta. Rakkauden lähde on löydetty ja vuodatus/ virtaus on alkanut. Vihityllä ei ole muuta (rakkauden mysteereissä) kuin jakaa sitä, niin viisaasti kuin mahdollista.
9. Suurten Olentojen rakkaus on persoonatonta; se on sielun rakkautta sielulle, hengen hengelle (sillä kaikki henget ovat yhtä ja tasavertaisia, kaikki sielut ovat yhtä). ”ei enää käytetä ajatusta minun sieluni ja sinun sielusi”. Suuret eivät rakasta persoonallisuutta itsessään, vaan rakastavat sitä, sielun ja hengen laajentumana. Rakkaus ei rakasta epätodellista; jos sen näyttää rakastavan epätodellista, se ymmärtää epätodellisen olevan todellisen osa. Kuten okkultti mystikko sanoisi, ”Jumalainen Rakkaus paljastaa kaikkien asioiden olevan Jumalassa, ja koska Jumala on Rakkaus, *kaikki* ovat tässä Rakkaudessa, eikä niitä voida erottaa tästä Rakkaudesta. *Kaikki* ovat, sekä *Jumala*, että *Rakkaus Itse*.”
10. Suurten Olentojen rakkaus iloitsee saadessaan vastakaikua - ei persoonallisen tyydytyksen vuoksi, mutta tietäen, mitä sellainen vastakaiku tarkoittaa sellaiselle, jota rakastetaan. Se tarkoittaa henkistä parannusta ja edistymistä. Rakastaja iloitsee sielun-edistämisestä, minkä hänen rakastettunsa kokee.
11. Suurten Olentojen rakkaus on pysyvää, hiljaista, uskollista ja syvää. Se on ”ehdotonta” rakkautta pysyen läpi kaikkien eroavaisuuksien. Suurten Olentojen rakkauden asenteessa ei ole minkäänlaisia ”Rakastan sinua jos...” ehtoja. He tietävät saavansa paljon negatiivista ja häilyvää vastakaikua, niiltä joita rakastavat; evoluution kehittämätön kohta määrää sen. Mutta mikään häilyvyys tai näennäinen epäkiitollisuus ei voi estää Heidän rakkauttaan, he näkevät hämäävien vaihtelujen taakse, *pysyvän sielun*, joka aina rakastaa riippumatta muotonsa heilahduksista.
12. Suuret rakastavat meitä ”koko matkan takaisin kotiin”. He rakastavat meitä aina sielun asteelle asti ja siitä lopulta hengeksi-paluun tasolle. Rakkauden kohteen tulee lopulta palauttaa saamansa rakkaus, tämä ymmärretään väistämättä sovituksen tasolla ja kaiken sulkeva rakkauden ja harmonian taso on väistämätön. Rakkauden kohde ymmärtää sen suuren rakkauden määrän, joka hänelle on vuodatettu ja tätä ymmärrystä seuraa syvä kiitollisuus. Rakastettu, silloin alkaakin rakastaa itse, kuten Suuret Olennot ovat häntä rakastaneet. Sykli on täyttänyt tehtävänsä.
13. ”Koti” on ensiksi budhinen taso, mistä suurin osa Ashrameista on löydettävissä. Budhinen taso on harmonian taso ja siten valmistava sovituksen taso.
14. ”Koti” on ensisijaisesti monadinen taso (Isän Koti), missä lopullinen sovitus (kun ajatellaan ihmistä) tapahtuu.
15. Monadi, jonka (lopullinen) koti Auringossa, on suuri rakkauden lähde. Suuret Olennot rakastavat nähdä harhailevan henki/sielun saavuttavan kodin. Tämä on parhaiten nähtävissä Sanat Kumaran täydellisessä kärsivällisessä asennoitumisessaan, Hänen pysyessään Asemassaan, ”kunnes viimeinenkin uupunut pyhiinvaeltaja on löytänyt tiensä takaisin kotiin”.

Valmistautukaa yksinäisyyteen. Sellainen on laki. Kun ihminen irrottaa itsensä kaikesta, joka koskee hänen fyysistä, astraalista ja mentaalista kehoaan ja keskittää itsensä Egoon, syntyy tilpäinen ero muista. Tämä vaihe on kestettävä ja ohitettava. Myöhemmin se johtaa läheisempään yhteyteen kaikkien niiden kanssa, jotka ovat yhdistyneet oppilaaseen menneiden elämien karman, ryhmätyön ja hänen pyrkimyksensä kautta (joka alussa tapahtuu tiedostamattomasti) koota ympärilleen ne, joiden kautta hän tulee myöhemmin työskentelemään.

1. Planeetta Saturnuksen vaikutus heittää ihmisen takaisin itselleen. Se on tavallaan ”yksinäisyyden planeetta”; ensimmäisen säteen Pluto ja Vulcan (aktiivisuus lisääntyen oppilaan tiellä) vielä lisättyinä tähän rakenteeseen.
2. Saturnus on myös ”Lain planeetta”. Kun Sielun lait alkavat hallita ihmisen elämää, persoonan lait syrjäytyvät.
3. Ihmiset lyöttäytyvät yhteen jaetun aktiviteetin ja kokemuksen perusteella. Fyysiseen kehoonsa eri tavoin keskittyneet, ryhtyvät seuraamaan harrastustaan. Tämä näkyy, esimerkiksi suurissa urheilutapahtumissa. Ne, jotka ovat tunnekehon ja sen ilmaisuista kiinnostuneita kokoontuvat myös yhteen - ilmiö, josta monet kulttuuriset ja taiteelliset ryhmät ovat todiste. Ryhmät, jotka ovat yhteisen mentaalisuuden omaavia, kokoontuvat yhtäläillä yhteen siten vahvistaen kiinnostustaan.
4. Kun lähestytään mielenkiintoa *kohti sielua*, silloin, yhä harvemmin ja harvemmin löytyy ihmisiä jakamaan tätä mielenkiintoa. Ihmiskunta ei ole vielä tarpeeksi kehittynyt, pitääkseen sielua ja sen maailmaa mielenkiintoisempina kuin keho, tunteet ja mieli. Tietysti kaikki nämä kolme käyttövälinettä ovat jossain määrin aina mukana, kun päähuomio on kiinnittynyt johonkin niistä, joten meidän ei pidä yli-yksinkertaistaa. Mutta sielun maailma ei löydy ”rupa” tasolta. Sielun maailmaan astuminen, on ensimmäinen askel ”arupaan” tai maailmaan, jossa ei ole muotoja ja yksinkertaisesti tämä ei kiinnosta useampia. Siispä, henkilö, joka astuu tähän maailmaan ei saa seurakseen monia kumppaneita. Tästä alkaa yksinäisyys.
5. Mahdollisesti, ihmiskunnan edetessä ja suuremman joukon alkaessa kiinnostua Korkeammasta Itsestä, ja ollen päättäväisiä pyrkimyksissään kohti sitä, myös yksinäisyyden tunne vähenee. Mutta meidän on muistettava, että alemmat kolme maailmaa ovat värähtelytasoja, johon ihminen on verhoutunut miljoonien vuosien ajan; ja ovat siten *kotoisia* maailmoita. Ihmisen irroittautuessa niistä, hän tuntee jättävänsä taakseen kaiken tutun, ja siitä tulee toinen syy yksinäisyyden tunteeseen (vaikka hän tuntisi toisia, jotka ovat tekemässä samoin). Alemmat kolme käyttövälinettä ovat tulleet hänen ”kodeikseen” ja nyt hän on jättämässä ne jälkeensä ja jatkamassa matkaansa ”omin päin”.
6. Tällainen näennäinen yksinäisyys, on nähtävä sellaisena, kuin se on - ohimenevänä tilana. Meidän on kestettävä se, niin on sanottu (käyttäen Vulcan planeetan energiaa, ”kestävyyden planeettaa”). Jo pelkkä teoreettinen tieto tilanteen todellisuudesta, auttaa oppilasta kestämään välttämättömän yksinäisyyden emotionaalisen epä mukavuuden.
7. Monet, ensikertaa esoteerisista asioista kiinnostuneet, huomaavat opiskelevansa yksin. Kukaan heidän lähiympäristössään ei jaa heidän kiinnostustaan. Myöhemmin he löytävät kanssaihmiä, jotka jakavat heidän mielenkiintonsa - ihmisiä, jotka ovat myös ajatelleet, opiskelleet ja meditoineet -ilmeisen yksin.
8. Mestari DK kertoo, kuinka yhdistymme taas (myöhemmin), heidän kanssaan, joista olemme olleet näennäisesti erossa, henkisissä ja esoteerisissa toiminnoissamme. Löydämme kahdella periaatteellisella tavalla uudelleen ne, joiden kanssa olemme olleet tekemisissä edellisten elämien karman kautta:
 - a. **Ryhmätyön** kautta, tarkoittaen heitä, jotka olivat aiakaisemmin enemmän henkilökohtaisesti tekemisissä keskenään, löytävät toisensa yhdessä jälleen, ”spiraalin korkeammalla asteella” yhteisenmielenkiinnon yhdistämänä.
 - b. Ja ”aktiivisen **oppiluuden** kautta (aluksi melkein tiedostamattomasti johdatettuna) kerätessä yhteen heitä, joiden kanssa hän tulee myöhemmin työskentelemään”.
9. Toinen syy on mielenkiintoisin. Kehittyvän oppilaan olemuksen magneettisuus lisääntyy ja

hän vetää luokseen ihmisiä, joille hänellä on jotakin annettavaa. He kaipaavat sitä, mitä hänellä on annettavanaan ja hän kaipaa sen antamista. Ne, jotka ovat siis kerääntyneet ja usein okkultisti oppilaan hyvin tuntemia. He ovat olleet hänen kumppaneitaan, perheen jäseniään, alkaisempien vuosien uskottujaan, mutta hän (through his determination to live the spiritual life at any cost) on unohtanut jonkin verran heistä ja nyt hän edustaa heille magneettista ja valaisevaa inspiraation lähettä. Tämän Budha teki kirjaimellisesti ja yhdessä elämässään palasi opettajaksi perheeseen, jonka oli yllättäen hyljännyt vuosia aikaisemmin, kun hän (yöllä) lähti Hänen kaupungistaan etsimään valaistusta.

10. Ensimmäinen tapa, kahdesta metodista, löytää uudelleen aikaisempien vuosien yhteistyökumppanit, on horisonttaallinen ja toinen on vertikaalinen.
11. Ne meistä, jotka ovat "kerääntyneet" Mestari DK:n "ympäri", tai jonkun muun Mestarin, ovat luultavasti näiden Mestarien hyvin tuntemia. DK jatkuvasti vihjailee tästä ja on joskus hyvin suorasanainen aiemmasta suhteestaan kyseessä olevaan oppilaaseen. Yleisesti käytetty sanonta, "brother of Old = Vanha veljeni" kertoo tarinan.
12. Meidän on oltava valppaita yhteistyökumppaneidemme todelliselle identiteetille - niiden, joihin ehkä olemme liittyneet ja heidän, joita tietoisesti tai tiedostamattomasti "keräämme", saamaan ohjeita ja inspiraatiota. Suuri osa ihmissuhteiden kohtaloita opitaan tätä kautta.

Valikaa iloisuutta tietoisina siitä, että masennus, sairaalloisen tarkka motiivien tutkiminen ja yliherkkyys toisten arvostelulle johtavat tilaan, jossa oppilas on miltei hyödytön. Onnellisuus perustuu luottamukseen sisäistä Jumalaa kohtaan, ajan oikeaan arviointiin ja itsensä unohtamiseen. Pitäkää kaikkia eteen tulevia hauskoja asioita toivona käytettäväksi ilon levittämiseen, älkää vastustako onnellisuutta ja mielihyvää palvelussa pitämällä sitä merkinä siitä, että kaikki ei ole hyvin. Kärsimys on seurausta alemman itsen kapinoinnista. Hallitse tuo alempi itse, poista halu, ja kaikki on iloa.

1. Although a disciple's life is difficult, it is necessary for him to cultivate happiness and good cheer. Joy and bliss are of the soul and spirit respectively, but even happiness (a vibration expressed through the personality) is useful. Vaikka oppilaan elämä on vaikeaa, on hänen välttämätöntä kehittää onnellisuutta ja iloisuutta. Riemu ja autuus ovat sielun ja hengen ominaisuuksia, mutta, vain iloisuuskin (persoonallisuuden kautta värähtelevä) on hyödyllistä.
2. Ilo/ onnellisuus (subjektiivisesti ymmärretyn riemun motivoima) on puoleensavetävää ja edesauttaa ihmiskunnan yhdyntymisen hyvää työtä.
3. Oppilaiden ymmärtäessä, välimatkan suuruuden, saavutustensa ja ihanteen välillä, he usein vajoavat masennuksen tilaan, alistaen itsensä ja käyttäytymisensä patologisen synkkään analyysiin "synnin" luonteesta, joka on "liannut" heidät. Heidän itse-kuvansa on niin alhainen, että mikä tahansa toisten taholta tuleva kritiikki koetaan vain vahvistuksena omasta alhaisesta arviosta, eikä sitä oteta oikean hengen mukaisesti ehdotuksena mahdolliseksi itseparannuksen metodiksi.
4. On selvää, kun "masentunut oppilas" sisäisesti kärsii "sääliävästä" tilastaan, on hänen silmänsä melkein täysin keskittyneet omaan "pieneen itseen". Lähde, mistä inspiraatio ja kohoaminen tulisi (esim. sielu) on katkaistu itsekeskeisyydellä ja synkkyys vain lisääntyy. Se on ilkeä kierre, eikä voi johtaa iloon ja riemuun.
5. Hyvin vanha sanonta "unohda itsesi palvelussa" (ainakin pienempi itse) sisältää suuren viisauden, se yhdistää oppilaan ravitsevaan lähteeseen. Sielun kohottava energia voi virrata persoonaan, elävöittäen sen "uudella elämän henkäyksellä". Sielun läsnäolon kokevat, ovat ovat sisäisesti iloisia, vaikka ulkoinen ja (sisäinen) paine heitä kohtaan olisi kovakin.
6. Saamme onnellisuuden reseptin. Se rakentuu -
 - a. luottamukseen sisäisestä Jumalasta
 - b. rehti hetken arvostaminen
 - c. itsensä unohtamiseen
7. Itsensä unohtamisesta olemme puhuneet; ehkä voisimme ajatella sitä myös "Itsensä muista-

misena”, koska kun Korkeampi Itse muistetaan, pienemmän itsen merkitys vähenee ja sen näennäiset surkeudet katoavat näkyvistä. Korkeamman Itsen korkeammat energiat koetaan ilahduttavina ja oppilas (yhä enemmän sielunsa valamana) huomaa lisääntyvän ilon ja onnellisuuden itsessään.

8. Monilla oppilailla ei ole persoonina itseluottamusta (pehmeän linjan säteillä) tai liian paljon itseluottamusta, ollessaan kovan linjan säteiden alaisina.
9. Tosisasiassa ulkoinen minä on erittäin katoava ja vain ohimenevä tapahtuma. Sielu on paljon kestävämpi (vaikka myös, nykymuodossaan ei ikuinen). Mutta kuitenkin, sielu on tarpeeksi pysyvä ja tarpeeksi voimallinen, luotettavaksi/ nojattavaksi. Se kestää läpi satojen, jopa tuhansien katoavien persoonellisten elämien ja loistaa, sisäisillä tasoilla kuin Aurinko.
10. Totisesti suuri itseluottamuksen lähde paljastuu, kun oppilaalla on vihdoinkin ollut viisautta vetäytyä persoonallisuuteensa identifioitumisesta pois.
11. Persoonallisen luonteen kaikki ominaisuudet voivat pettää oppilaan, mutta sielu pysyy jatkuvana voimanlähteenä. Sielu/Aurinko Enkeli tulee olemaan voitokas, pyrkimyksissään pelastaa/lunastaa ja täydellistää alempi ihminen. Kun oppilas sulautuu sieluun, hän yhtyy sielun luonnolliseen iloon - yhtä *luonnolliseen ja sponttaaniin*, kun vapauttamattoman persoonallisuuden tapa-surkeus on *arvioitavissa* - erityisesti *tällä* ”Vapauttavan Surun ja Puhdistavan Kivun” planeetalla.
12. Jos tunnemme sielun/ Aurinko Enkelin, emme voi muuta kuin luottaa siihen. Luottamus on suuri ”kultasuoni”, kuten Mestari M (=Moria) neuvoo meitä. Luottamus sieluun, johtaa sielun tuntemukseen/ kokemiseen, ja sielun energian kokemiseen, alempien maailmojen sulautuminen, johtaa ilon kokemiseen ja ilmaisemiseen kaikissa vaikeissa olosuhteissa. Voimme sanoa, että ilon *ilmaiseminen* (kuten sielu sen tuntee) tuottaa todellista onnea persoonassa.
13. Mitä tulee ”ajan arvostamiseen” me persoonat usein kohdistamme itseemme tarpeettomasti epäonnistumisen tunnetta, koska emme ole realistisia sen suhteen, mitä voimme saattaa päätökseen annetussa ajassa. ”Henki on *tahtova*” (täynnä *tahtoa*) ja kulissien takana se ”työntää” sielu/persoonaa kohti vapautumista. Mutta materiaalilla on omat lakinsa, joita voidaan rikkoa vain väistämättömän kivun hinnalla.
14. When we understand the laws of natural process, we shall not unwisely expect a rapidity of accomplishment which is *impossible*. Such attempts are doomed to failure, and if the disciple is emotionally invested in such results, unhappiness and depression cannot be avoided. Kun ymmärrämme luonnollisen prosessin lain, emme tyhmästi odota *mahdottomia* nopeita saavutuksia. Sellaiset yritykset ovat tuomitut epäonnistumaan, ja jos oppilas on tunteen pannonnut tuloksiin, ei masennusta ja epäonnen tunnetta voida välttää.
15. Tarvitaan paljon kokemusta arvioida oikeudenmukaisesti, ajan ja saavutusten välistä suhdetta. Monien väärin arvelujen mukaan on elettävä ennen kuin tietää, kuinka kauan manifestointiin normaalisti *kuluu* aikaa ja kuinka kauan sen *pitäisi* ottaa.
16. Persoonaa, omasta perspektiivistään tuntee ajan lyhyden ja kiirehtii eteenpäin. Sielulla on paljon laajempi perspektiivi ja se viisaasti rakentaa pysyviä saavutuksia kohti tulevaa (riippumatta sielun säteestä - mutta toisen säteen sielut, tietysti, saavuttavat sisäisessä rakentamisen prosessissa mestariuden paljon helpommin).
17. Tiibetiläinen antaa joitakin hyviä ohjeita yli-innokkaille (ja hieman synkille) oppilaille. ”Iloiset asiat” on otettava huomioon, aivan kuin ”ainoastaan luotettohenkilö voisi levittää iloa”. *Kaikki* on tarkoitettu käytettäväksi. Kun onni tulee elämään se ei tarkoita, että on ollut itsekäs tai itsekkeinen. Onnen aalloilla (”iloiset asiat” tulevat) ilo tulee jakaa ja tuo jakaminen on hyväksi kaikille.
18. Vaikka palveleminen voi olla vaikeaa ja vaativaa, se voi olla myös suuren ilon ja tyydytyksen lähde, joka (oikein käytettynä) lisää palvelun mahdollisuuksia ja vetovoimaa, tehden siitä vielä innoittavampaa.
19. Sitten tulee suuri yhtenveto kärsimyksen suhteen. On täytynyt ottaa Mestari M:ta monia vuosia tulla tähän johtopäätökseen: ”Kärsimys syntyy, kun alempi itse kapinoi. Hallitse alempi itse, hävitä halu, ja kaikki on iloa”.
20. Sielu pyrkii sulauttamaan alemman itsen energiaansa. Alempi itse, kuitenkin haluaa jatkaa

kuten ennenkin ja yrittää ”heittää yli laidan” laskeutuvaa sielun energiaa. Tämä on kapinointia. Se on jakautuneisuuden ja jännittyneisyyden välinen tila, jakautuneiden puolien - sielun ja persoonan välillä. Jakautuneisuudessa on pohja kärsimykselle.

21. Jos alempi puoli saadaan oikeudelle kuuliaiseksi ja järkipäiseen kontrolliin; jos alemmat halut saadaan hävitetyksi ja korkeammat halut tilalle, seuraa harmonia ja lopulta yhtenäisyys, vaativan sielun ja tähän asti kapinallisen persoonallisuuden välille. Harmoninen yhtenäisyys sielun ja persoonallisuuden välillä koetaan ilona ja onnellisuutena.
22. Muutamalla sanalla, Mestari DK on tiivistänyt monien elämien vaivannäön ja henkisen harjoittelun tulokset.
23. Oppilas oppii laittamaan asiat tärkeysjärjestykseen. Sielun arvot ovat tärkeämmät, kuin persoonallisuuden arvot. Oppilaan on ollut tehtävä päätös. Kokelas voi olla vedokksissa kahteen suuntaan kahden keskuksen välillä (korkeampi ja alhaisempi), kyvyttömänä päättää mihin suuntaan menisi. Oppilas, kuitenkin *tietää* kumpaa näistä *täytyy* painottaa ja tahdon lujudella, älykkyydellä ja sydän täynnä pyrkimystä ja rakkautta, hän painottaa sielunsa läsnäoloa yli kaikkienlaisen persoonallisen häirinnän. Täydellinen menestys siitä huolimatta ottaa *aikansa*.

Olkaa kärsivällisiä. Kestävyys on eräs Egon tunnusmerkki. Ego säilyy tietäen itsensä kuolemattomaksi. Persoonallisuus menettää rohkeutensa, koska se tietää ajan lyhyden.

1. Kohtaamme tässä kappaleessa monia ”Polun merkityksensä menettäneitä lausahduksia”. Niistä on tullut osa käytettyä sanastoa, koska ne ovat tulleet ”todistetuksi” yli miljoonien vuosien käytössä. Latteudesta kuitenkin, tulee elävä totuus niille, jotka käyttävät sitä. Niille, jotka vain verbalisoivat siitä, se jää kuolleeksi, ja siksi on mielenkiinnontonta.
2. Sielulla ja persoonallisuudella on erilaiset asenteet ajan suhteen. Sielu tai Ego näkee suuressa mittakaavassa/ suuren kuvan. Se tuntee oman historiansa ja jotakin tulevaisuudestaan. Se selviää lukuisista persoonallisuuksien ’ilmentymisien’ vaikutuksista ja odottaa yhä uusia.
3. Persoonallisuuden näkemys on rajoittunutta, ollen suurimmalta osiltaan kykenemätön muistamaan menneet elämänsä tai ennakoimaan tarkoin tulevaa.
4. Sielu tietää olevansa kuolematon (sillä tietoisuus-mikä-on-universumissa on *kuolematonta*-universumissa). Sielulle on aina uusi mahdollisuus, ja se *näkee* tämän mahdollisuuden. Sen rohkeus ei koskaan petä.
5. Persoonallisuus ei näe mahdollisuutta. ”Ihmiset menehtyvät siellä, missä ei ole visiota”. Persoonallisuus kuihtuu rohkaisemattomuuteen, nähden vain ”lopun” lopullisuuden.
6. Ongelma ratkeaa, kun onnistumme kehittämään *sieluperspektiivin* - meditation kautta, suuresti ja syvän, huolellisen elämän realiteettien ajattelun kautta. Jos voimme elää sieluina *persoonallisuuden kautta*, normaalit persoonallisuuden rajoitukset, eivät ole enää niin rasittavia. Kärsivällisyydestä tulee luonnollisempaa meille, koska sielun luontainen kärsivällisyys tulee osaksi tietoisuuttamme, kolmessa maailmassa.
7. Kärsivällisyyttä emme voi *pakottaa*. Jos tietoisuutemme on rajoittunut, mikään määrä voimaa ja itsekuria, ei tuo *todellista* kärsivällisyyttä. Todellinen kärsivällisyys nousee sielu-tietoisuudesta. Kun olemme identifioituneet sieluina, olemme *luonnostamme* kärsivällisiä.
8. Kärsivällisyyden arvo on siinä, ettemme pilaa työtämme asiaankuulumattomalla hätäilyllä; emme pakota muotoa sen sietokyvyn yli; emme tarpeettomasti päästä ärtymystä tilanteisiin tuhoamaan mahdollinen rakentava harmonia; emmekä aiheuta hajaannusta yhtenäisyyden kustannuksella. Kärsivällisyys on arvokasta monesta syystä johtuen. Mitä enemmän näemme ja ymmärrämme näitä syitä, sitä kärsivällisimmiksi me tulemme.